

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **obec Baška**, se sídlem Baška 420, zastoupen Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha 1, proti rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 12. 6. 2019, č. j. MMR-26970/2019-26, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2022, č. j. 9 A 137/2019-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Poskytovatel dotace opatřením ze dne 10. 4. 2019 rozhodl o nevyplacení části dotace ve výši 1 930 686,65 Kč poskytnuté z Integrovaného regionálního operačního programu v rámci projektu s reg. č. CZ.06. 2. 67/0.0/0.0/16_063/0003766 a názvem „Rozšíření kapacity základního vzdělávání v obci Baška“. Žalovaný rozhodnutím ze dne ze dne 12. 6. 2019, č. j. MMR-26970/2019-26 toto opatření potvrdil a podané námitky neshledal důvodnými.

[2] Dospěl přitom k závěru, že při zadávání nadlimitní veřejné zakázky v otevřeném řízení dle § 56 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, došlo k porušení § 46 odst. 1 a § 48 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Toho se žalobce dopustil tím, že nesprávně posoudil splnění podmínek účasti v zadávacím řízení dodavatele OHL ŽS, a. s., což vedlo k neoprávněnému zaslání výzvy k objasnění nabídky dle § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek tomuto dodavateli; výzva nebyla pro zajištění řádného průběhu zadávacího řízení nezbytná. Vyloučení dodavatele OHL ŽS, a. s. ze zadávacího řízení dle § 48 odst. 2. písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek z důvodu nedoručení objasnění nabídky tedy nebylo oprávněné, jelikož žalobce tak učinil na základě prvotního nesprávného posouzení nabídky; výzvu k objasnění nabídky žalobce nebyl oprávněn dodavateli zaslat. Tímto postupem porušil zásadu transparentnosti dle § 6 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek; jeho postup vykazoval znaky účelovosti a podstatně ovlivnil výběr nejvýhodnější nabídky.

[3] Tomu se žalobce bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Soud uzavřel, že zadavatel není oprávněn sám určovat, kterého z uchazečů k doplnění vyzve a kterého nikoli. V opačném případě by totiž porušil zásadu rovného zacházení. Za dané situace měl v zásadě dvě možnosti, buď dle § 46 zákona o zadávání veřejných zakázek vyzvat oba účastníky zadávacího řízení, kteří splnění podmínek prokazovali tímž způsobem (totožným kabelem od stejného výrobce), a v případě jejich nečinnosti postupovat podle § 48 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek a vyloučit je oba. Alternativně mohl bez využití institutu výzvy podle § 46 zákona o zadávání veřejných zakázek sám vyhodnotit, zda účastníci zadávací podmínky splňují či nikoliv, přičemž v takovém případě by buď musel oba uchazeče ze zadávacího řízení vyloučit, anebo v něm naopak oba ponechat. Žalobce však zvolil třetí možnost, a to takovou, že jednomu z účastníků výzvu zaslal a pro nečinnost jej pak ze zadávacího řízení vyloučil, zatímco druhému účastníku ve srovnatelném postavení takovou výzvu nezaslal. Soud souhlasil s žalovaným, že takový postup zadavatele nelze považovat za souladný se zásadami zakotvenými v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek. Ustanovení § 48 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek přitom stanovuje výslovně možnost (nikoliv automaticky povinnost) účastníka řízení vyloučit. Ani ostatní námitky tvrdící zásah do práva na samosprávu a další dílčí skutečnosti soud neshledal důvodnými.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[6] Předně namítl, že je malou obcí a nemůže být trestán proto, že žalovaný hodnotí věc s odstupem času jinak než on během posuzování veřejné zakázky. Příjemce dotace nelze stíhat za to, co nemohl v době svého rozhodování vědět, existovalo-li navíc vícero výkladů, přičemž ten aktuálně aprobevovaný soudem nemohl předvídat. Nadto se domnívá, že kdyby postupoval podle soudem nastíněného scénáře, i za ten by byl následně postihován. Zákon o zadávání veřejných zakázek nedává odpověď na všechny otázky,

pokračování

zejména § 6 tohoto zákona je velmi obecný a kladené požadavky dle něj přesahují rámec toho, co lze po něm spravedlivě požadovat.

[7] Dále uvedl, že žalovaný i soud provedl výklad zákona o zadávání veřejných zakázek účelovým způsobem a retroaktivním hodnocením jeho projevu vůle. Znalci až zpětně určili, že měl postupovat jinak, přičemž se jedná o nepřipustný zásah do samosprávy. Ustanovení § 46 a § 48 zákona o zadávání veřejných zakázek obsahují slovo „může“, které nenařizuje povinnost, nýbrž pouze zakládá možnost, a proto je nelze porušit. Žádné zaslání výzvy není neoprávněné, protože jde o využití práva. Uchazeč si za vyloučení může sám, protože na výzvu nereagoval. Stěžovatel tvrdil, že postupoval v souladu se zásadami transparentnosti, přiměřenosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Ve věci došlo ze strany žalovaného k nepřipustnému retroaktivnímu hodnocení svobodného projevu vůle stěžovatele na základě nepřiměřených požadavků. Byl to naopak žalovaný, který jej nabádal k porušování zákona o zadávání veřejných zakázek, k přehlížení nečinnosti uchazeče a chyb v jeho nabídce. Městský soud též nereflektuje aktuální ústavněprávní judikaturu, zejména nálezy Ústavního soudu z 25. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 2191/20, který podporuje jeho výše uvedenou argumentaci.

[8] Závěrem namítl, že jediným orgánem, který je oprávněn činit závěry ve vztahu k zákonu o zadávání veřejných zakázek, je Úřad na ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“), nikoli žalovaný, přičemž opačný závěr je „*nesprávnou a bohužel bez opory zákona respektovanou praxí*“.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrval na závěrech uvedených ve vyjádření k žalobě a v napadeném rozhodnutí, a které odpovídají posouzení soudu uvedeným v napadeném rozsudku. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti. Pro úplnost dodal, že stěžovatel nijak nerozvíjí svou dřívější argumentaci. Stěžovatel ani jeho hodnotící komise nedisponovali dostatečnou odborností, a přesto se neobrátili na odborníka. Nabídka vyloučeného uchazeče splňovala zadávací podmínky bez potřeby objasnění. Zadavatel musí dodržovat zásady uvedené v § 6 zákona o zadávání veřejných zakázek, včetně zásady rovnosti. Druhý uchazeč, který veřejnou zakázku vyhrál, měl ve své nabídce stejný typ kabelu jako vyloučený uchazeč. S tím se ale stěžovatel nijak nevypořádal. Rozdíl nabídkových cen vyloučeného a vybraného uchazeče byl přibližně 19 mil. Kč a stěžovatel měl být obezřetný s ohledem na zásadu hospodárnosti. Žalovaný hodnotí veřejnou zakázku z povahy věci *ex post*, což však neznamená nepřipustnou retroaktivitu; postupuje tak vůči všem příjemcům a nemůže rozlišovat, zda jde o samosprávnou jednotku či nikoliv.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost **není** důvodná.

[12] Soud, s ohledem na způsob, jakým je v dané věci v převážné části formulována kasační argumentace, považuje za nutné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i v řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody vymezenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Rozsudek krajského (městského) soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58: *„Uvedení konkrétních stížnostních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být *„jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019 - 41).

[14] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti v rozporu s výše uvedeným napadá převážně rozhodnutí žalovaného (resp. toliko „zkopíroval“ svou žalobní argumentaci), což se následně odráží ve způsobu vypořádání daných námitek kasačním soudem (k tomu viz dále). Uplatněné námitky tak v zásadě nesměřují proti nyní přezkoumávanému rozsudku, nejedná se tak o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.; taková argumentace je pak nepřijatelná (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). Soud v této souvislosti připomíná rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 - 40, v němž vyslovil, že stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, ve kterých ji krajský (městský) soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem - v tomto případě nevycerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci (jako v nyní souzené věci), musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu.

[15] Kasační soud konstatuje, že rozsudek městského soudu (a ani jemu předcházející rozhodnutí žalovaného) není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody soud vedly k výroku o zamítnutí podané žaloby (přičemž všechny nosné námitky žalobce soud vypořádal, vždy alespoň implicitně – viz např. rozsudek NSS z 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23). Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl krajský soud o podané žalobě rozhodnout. O nepřezkoumatelnost nejde tehdy, pokud je námitka, kterou soud hypoteticky pominul,

pokračování

pro posouzení věci zjevně irelevantní (viz rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020 - 3). Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Tuto překážku kasační soud neshledal.

[16] Pro úplnost lze dodat, že úkolem řízení o kasační stížnosti není obsírně vyvracet opakující se a prolínající se argumentaci stěžovatele, kterou se již dostatečně zabýval městský soud v napadeném rozsudku; ta však zůstala mnohdy bez většího stěžovatelova „zájmu“. Místo toho proto bude kasační soud stručně formulovat své právní závěry k jednotlivým stížnostním celkům (rozčleněno dle obsahu).

[17] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že námitky shodně vznesené v odvolání (námitkách) a žalobě lze za určitých okolností vypořádat též souhlasným odkazem na to, jakým způsobem byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Shodně viz například rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, kde kasační soud řešil naznačenou situaci ve vztahu k přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu; žalobní a odvolací námitky se shodovaly a soud zde odkázal na rozhodnutí žalovaného. Je-li rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné a zákonné, není praktické týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si osvojit se souhlasnou poznámkou.

[18] Za jedinou řádně uplatněnou (přípustnou) námitku tak lze v souladu se shora uvedeným považovat tvrzení, podle kterého došlo k chybnému právnímu výkladu dotčených ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek – tj. předně § 6 tohoto zákona a dílčí níže uvedené a vypořádané kasační body.

[19] Kasační soud však předesílá, že stěžovateli se již v předcházejícím řízení (nejpozději pak před městským soudem) dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na shora rekapitulované námitky. Stěžovatel v kasační stížnosti nepřináší žádné nové relevantní argumenty, kterými by zpochybňoval vyřčené právní a skutkové závěry městského soudu.

[20] Ve vztahu k samotné podstatě vznesených námitek kasační soud plně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 19. 9. 2022, č. j. 9 Afs 80/2022 - 46 (shodně též rozsudek ze dne 28. 3. 2023, č. j. 1 Afs 236/2022 - 77), ve kterém se soud zabýval již jednou obdobným případem mezi stejnými účastníky řízení a vyjadřoval se v základních obrysech ke shodné argumentaci stěžovatele (napadeno však bylo jiné rozhodnutí žalovaného, který ze stejného důvodu jako v nyní řešené věci rozhodl o nevyplacení jiné části dotace). Nejvyšší správní soud v odkazovaných věcech uzavřel (a kasační soud nevidí důvod se od těchto závěrů odchýlit ani v nyní posuzované věci), že správní orgány a městský soud zákon o zadávání veřejných zakázek interpretovaly objektivně v souladu s jeho smyslem a účelem a zásadami výslovně vyjádřenými v § 6 uvedeného zákona. Rovněž nedošlo ani k neoprávněnému zásahu do samosprávy obce. Ta vystupovala v projednávané věci jako zadavatel veřejné zakázky, a byla proto povinna jej dodržovat. Nic nebrání ani tomu, aby určité jednání bylo zpětně označeno za nesprávné. V této souvislosti je toliko podstatné, že jednání stěžovatele bylo protiprávní již v době, kdy tak činil – v tomto ohledu se proto o zakázanou retroaktivitu nejedná. Argumentace, dle které příjemce dotace nenese odpovědnost za porušení zákona, pokud má odbornou komisi, je zcela nepřipadná, a to zvláště proto, že složení komise sám určuje. Na výše uvedeném pak nemůže ničeho zvrátit ani dílčí námitky vůči hodnotící komisi, které

nejsou ve vztahu k podstatě nyní řešené věci jakkoliv podstatné; její využití nelze v žádném případě hodnotit jako excesivní ani nijak nezákonné.

[21] Kasační soud se neztotožňuje ani s námitkou, že § 46 odst. 1 a § 48 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek nelze porušit, protože obsahují slovo „může“. V demokratickém právním státě platí obecně zákaz libovůle a svévole (např. rozsudky ze dne 29. 5. 2013, č. j. 6 As 80/2012 - 49, nebo ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 - 251, č. 1383/2007 Sb. NSS). Ani případný fakultativní postup na nich tedy nemůže být založen. Nelze učinit paušální závěr, že zadavatel smí činit bez ohledu na další okolnosti cokoli, co uzná za vhodné. Důležité je posouzení konkrétní situace a průběhu soutěže. Úkolem správních soudů je pak kontrola postupu, který má vytvářet prostor pro spravedlivé podmínky účasti uchazečů v soutěži (rozsudek ze 17. 8. 2021, č. j. 7 As 199/2021 - 71). Vůči stejným vadám musí zadavatel postupovat stejně, což stěžovatel neučinil, protože s uchazeči ve srovnatelném postavení zacházel rozdílně. Právě tímto postupem porušil zásadu rovnosti.

[22] Pochybení stěžovatele neomlouvá ani to, že vyloučený účastník řízení na výzvu mohl reagovat. Nelze přenášet jeho odpovědnost, jakožto zadavatele, za řádné vedení zadávacího řízení při dodržení zákonných zásad, na uchazeče o dotaci. Souhlasit s městským soudem lze i v tom, že i přes zaslání posuzované výzvy stěžovatel nemusel OHL ŽS, a. s. ze zadávacího řízení pro nečinnost vyloučit, neboť § 48 odst. 2 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek obsahuje slovo „může“ a dává toliko možnost účastníka vyloučit. Stěžovatel tedy mohl i po zaslání výzvy splnění zadávacích podmínek posoudit sám.

[23] V tomto ohledu nelze přisvědčit opakujícímu se přesvědčení stěžovatele že „*je de facto lhotejno, zda tato výzva byla obsahově správně či nikoliv, podstatné je, že účastník řízení byl nečinný tam, kde činný být měl*“. Analogicky kasační soud poukazuje na situaci, ve které by kupříkladu městský soud žalobce osvobozeného od placení soudního poplatku vyzval (nesprávně) k jeho zaplacení, přičemž by jej poučil o následcích jeho nezaplacení. I v případě, že žalobce soudní poplatek k výzvě nezplatí a zůstane nečinný, je stále zodpovědností soudu (pod hrozbou zrušení nezákonného usnesení o zastavení řízení) ověřit, zda žalobce byl skutečně k jeho zaplacení povinen (a výzva proto byla zákonná) - naopak nelze řízení o žalobě zastavit bez dalšího s tím „*že se měl přece ozvat*“.

[24] Nesprávná je též úvaha, že jedině Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je oprávněn činit závěry ve vztahu k zákonu o zadávání veřejných zakázek; ten vykonává dle § 2 písm. b) zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, dohled při zadávání veřejných zakázek, z čehož ale neplyne, že jde o výlučnou pravomoc k interpretaci zákona o zadávání veřejných zakázek. Výklad uvedeného zákona mohou činit i jiné státní orgány včetně soudů. Postup žalovaného je v souladu s ustálenou judikaturou. Rozšířený senát NSS již v roce 2017 (usnesení z 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 48, č. 3579/2017 Sb. NSS) dospěl k závěru, že domníval-li se poskytovatel dotace, že došlo k porušení pravidel pro zadání veřejné zakázky, má pravomoc rozhodnout o nevyplacení dotace či její části; přičemž zde výslovně odkázal mimo jiné na zcela konkrétní § 14e zákona o zadávání veřejných zakázek. V žádném případě tak nelze souhlasit s tím, že by se jednalo o „*dlouhodobou nezákonnou praxi*“. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani stěžovatelův opakující se (avšak věcně

pokračování

argumentace prostý) nesouhlas, který je ve vztahu k případné změně zákona nutno adresovat moci zákonodárné, nikoliv však moci soudní.

[25] Ve světle výše uvedeného neobstojí ani odkaz na nález Ústavního soudu z 25. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 2191/20, který není věcně přílehlavý. V nyní projednávané věci stěžovatel mohl (a měl) v rozumné míře předvídat důsledky, které bude mít jeho jednání. Předmětem sporu není judikaturou nově vytvořená povinnost, ale výklad již existujících § 6, § 46 a § 48 zákona o zadávání veřejných zakázek. Podobnost nemůže zakládat pouze skutečnost, že v obou věcech vystupují obce.

[26] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v kasační stížnosti se opakovaně vyskytuje přesvědčení stěžovatele, že vůči „malé jednotce územní samosprávy“ by měl poskytovatel dotace postupovat mírněji a nelze po něm „žádat dokonalý právní výklad“. Tyto teze je třeba důrazně odmítnout – jak již uvedl 9. senát v rozsudku č. j. 9 Afs 80/2022 - 46, takový postup by porušoval rovnost příjemců dotací před zákonem. Jak uvedl ostatně též městský soud s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. I. ÚS 2661/19: „dotace je tu dobrodiním státu, čemuž odpovídá i jeho oprávnění svázat příjemce dotace určitými, a to i přísnými podmínkami“. Bylo svobodným rozhodnutím stěžovatele o dotaci požádat a následně je jeho povinností, stejně jako jakéhokoliv jiného subjektu v jeho postavení, podmínky této dotace dodržovat. V opačném případě je poskytovatel dotace oprávněn využít svých pravomocí, které jsou však uplatňovány zcela správně bez ohledu na to, zda je žadatelem malá obec, malá společnost, jednotlivec, či jiný subjekt.

[27] V této souvislosti lze přiměřeně odkázat též na rozsudek NSS ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Afs 246/2018 - 32, (byť se týkal primárně otázky odvodu), dle kterého „by tak měl být za stejná a stejně závažná pochybení příjemce dotace určen odvod ve stejném poměru k dotčené částce dotace u jakéhokoliv příjemce. Proto nelze zohledňovat majetkové poměry příjemce dotace. Ty jsou ve vztahu ke sledovanému cíli zcela irelevantní“. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 - 46, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 - 36, pak rovněž vyplývá, že „odvod za porušení rozpočtové kázně není sankcí trestní povahy“, což platí rovněž pro rozhodnutí o nevyplacení části dotace, které taktéž není „trestem“, jak nesprávně naznačuje stěžovatel.

[28] Dále není ani pravdou, že by v nyní řešené věci existovalo více „rovnocenných výkladů“ dotčených ustanovení zákona o zadávání veřejných zakázek, což soud odůvodnil výše. Nad rámec toho se soud dále nezabýval teoretickými otázkami a situacemi, které stěžovatel v kasační předkládá; jedná se o hypotetické situace, které nenastaly a soud je proto není oprávněn jakkoliv komentovat nebo hodnotit.

[29] Výše uvedeným není dotčeno stěžovatelovo „právo na vlastní úvahu, i v případě, že by tato byla chybná“ (viz strana 12 kasační stížnosti); v takovém případě je však povinen nést zákonem předvídané následky, které zákonodárce s jednáním spojeným s „chybnou úvahou“ spojil.

[30] Kasační soud proto uzavírá, že napadený rozsudek městského soudu plně obstojí ve světle shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu a v něm uvedené závěry jsou s ní zcela souladné a správné. Ostatně městský soud z rozsudku NSS ze dne

19. 9. 2022, č. j. 9 Afs 80/2022 - 46 a z jeho závěrů zcela správně vyšel. Vzhledem k tomu soud v nyní řešené věci odkázal na toto vypořádání v základních rysech totožných námitek (jako ve věci řešené v rozsudku č. j. 9 Afs 80/2022 - 46 a č. j. 1 Afs 236/2022 - 77), se kterými se ztotožnil. Argumentace stěžovatele v aktuálně souzené věci je ryze obecná, založená na jeho osobním přesvědčení, spíše než na věcné polemice s argumentací městského soudu. Provedené vypořádání tak kasační soud považuje za plně dostačující. Ve zbytku pak soud hodnotí argumentaci jako nepřipustnou, neboť se jedná toliko o „zkopírovanou žalobu“ a stěžovatel její obsah (jak sám na straně 4 uvádí) „rekapituluje“ – v tomto ohledu však závěry městského soudu plně obstojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu